

силъ, пренесли ги въ Одринъ, турили ги да са учѣтъ въ мусулманскы училища и ги накарали да отстъпѣтъ отъ бащината си вѣра, то трѣба естествено да отдадемъ тѣзи и други злощастія на горѣказанитѣ причини, като сѣтнини отъ завоеваніето. Не трѣба обаче да мислимъ, че и съ другитѣ градища са е случило тѣй, както и съ Търново. Защото ний знаемъ пакъ по преданіе, че тамъ дѣто българското духовенство не са е намѣрило въ политическы движенія, то не само, че не са е угнѣтвало отъ своитѣ новы господари, но ёще е приемало и нѣкои привилегіи отъ тѣхъ. Тѣй, въ Пловдивъ поповетѣ до скоро носяхъ на калимевкитѣ си белѣгтъ (яшианъ), който съ време Султанъ Баязида былъ далъ на сичкитѣ попове отъ тѣзи Епархія. Рылскыйтъ мѣнастырь, светогорскытъ мѣнастыри и други толкозь народни святыни, не са ли опазихъ отъ силната рѣка на завоевателитѣ? Най-послѣ и същитѣ Гърцы, слѣдъ приземаньето на Цариградъ, като приехъ толкозь привилегіи отъ Мохаммеда II, какъ може челоуѣкъ да предположи, че съ нашитѣ Българи Турцытъ сж са принасяли по-злѣ!

Слѣдователно, дѣто най-много смы теглили не ё отъ Царското Правителство или отъ Турцытъ, но отъ Гърцытъ. Царското Правителство никогы не ё отричало на своитѣ подданны христьены свободата на свѣстѣта и едно особно *религіозно прасленіе*. Но Фенерь сѣкогы ё претендирувалъ да прави отъ него монополія, и за неговото самолюбіе границытъ на царството сж были сѣкогы твърдѣ тѣсны. Султантъ имаше раи; патріархътъ претендируваше и той да има толкозь, доро и помного, защото иска самъ да е патріархъ на цѣлъ свѣтъ — *Вселенскый патріархъ*! За да са образува, да са създаде великата оттоманска държава трѣбаше да са съсмыкѣтъ царствата: българско, сръбско, бошняшко доро и